

„кръвь. И така ако си ты истиненъ Христіанинъ, а то прѣ-
 „стани да проливашь невиннѣ кръвь, прѣкрати неправедны-ты
 „убійства, направи съ насъ, Христіане-ты миръ и дружбѣ, и
 „не давай, Христіанскы рѣцѣ да ся омръсѣватъ въ кръвь-тѣ
 „на едновѣрны-ты тебе Христіане. Ако ли това правишь, че
 „си гледишь за богатство, то азъ съмъ готовъ да тя насытъ
 „съ всичко, что желашъ; само удръжъ десницѣ-тѣ си, при-
 „ми миръ, поддръжай съгласіе-то, та и ты да живѣешъ спо-
 „койно, и наши-ти Христіане (Гръци) да могатъ нѣколко да
 „ся поуправятъ отъ нещастія-та, что ты постигнахъ; зашто-то
 „не е простено тебѣ да ся биешъ съ твои-ты едновѣрци.“
 Като рекълъ това Императоръ-тъ млъкналъ.

Да ли Императоръ-тъ не е можалъ да произнесе по доб-
 борѣ рѣчь? Да ли не е знаалъ сѣщѣ-тѣ причинѣ, коя-то
 побудила Царя на длъговременнѣ войнѣ, ами сега начна да
 го пыта, какво желае?

Явно е, че нѣкой Византійскій лѣтописецъ е майстори-
 салъ тѣмъ рѣчь отъ мисли-ты извѣстны всякому, и накаралъ
 Императора въ своѣ-тѣ лѣтописѣ да ѡ повтори на Царя. А
 при това, той лѣтописецъ, който ся потруди да съчини както
 да е рѣчь на Господаря отъ общи мѣста, пропустна и сега
 както и всегда условія-та на трактата или заключеніе-то на
 мира. Знаемъ, че въ това врѣмя, като ся видяхъ два-та Мо-
 нарха, дѣйствиелно ся заключи миръ между двѣ-ты враж-
 дебны Дръжавы, нѣ кои сѣ били пунктове-ти му, не знаемъ.

Види ся отъ състояніе-то, въ което сѣ ся находили
 Византійци-ти, че той миръ за тѣхъ е былъ вреденъ; зашто-
 то най послѣ ти ся принудили да исплнѣнятъ исканія-та на
 Царя, които напрѣдъ отворяхъ. Каквы сѣ были тѣя иска-
 нія, Византійци-ти не пишѣтъ; можемъ поне да приедемъ, че
 едно отъ првы-ты исканія е было, ако и да не ся распро-
 странить, а то да ся връжѣтъ правдини-ты и прѣимущества-
 та на Българскѣ-тѣ тръговѣ въ всички-ты точки и приста-
 нища на Имперіѣ-тѣ, както видимъ, че слѣдъ тоя миръ, Блъ-
 гарска-та тръговія достигна цвѣтнало състояніе въ Имперіѣ-
 тѣ, а най много въ Константинополь.